

váhu těch klientů před vstupem do zařízení a váhu klientů při výstupu ze zařízení a dá se říci, že z 95% tam byl vždy váhový přírůstek, nikoliv úbytek. Navíc se snažil zadokumentovat i zacházení s potravinami v tom zařízení, například tam měli volně balený chléb a ovoce k dispozici a velice často, což i dokumentoval, to bylo vyhozeno pod okny, nebo to bylo v odpadkových koších, takže rozhodně to neschválilo o tom, že by ti zajištění cizinci tam nějakým způsobem strádali. Svědek se snažil vysvětlit obžalovanému i jeho bludy, kdy on nazýval právní pomoc instalaci internetu pro svého chráněnce, používání mobilního telefonu a notebooku. Asi ale příliš neuspěl. Co se týká těch podání obžalovaného a paní Kubištové bylo asi 6-7 a všechno to byly obsáhlé spisy, svědek požádal o vyjádření organizaci Právní pomoc uprchlíkům se sídlem na Senovážném náměstí, potom nějakou nevládní organizaci, která sídlí na Národní třídě, jméno si již nepamatuje, ale je to všechno založeno do toho spisu paní vyšetřovatelky. Tyto organizace mu odpověděly s tím, že není pravda, to co obžalovaný tvrdí s tím, že je možno diskutovat o tom, zda-li mladistvý vůbec patří do podobného typu zařízení, ale protože zákonem je stanoveno, že tam mají být dodáni, takže proto tam jsou. Tam je jediná nevýhoda, kterou patrně oni měli na mysli, že o minulosti těch cizinců se toho příliš neví. Protože jsou tam cizinci, o kterých se nic neví, může dojít k tomu, že může mít špatný vliv na ty mladistvé, jiný cizinec, který má za sebou dejme tomu kriminální minulost, nebo má povahové nebo charakterové vady, ale i to se řešilo ještě před tím, než si obžalovaný stěžoval, protože zařízení pro zajištění cizinců se stalo speciálním zařízením, kde se zajišťovali převážně mladistvé osoby. Když svědek odpověděl obžalovanému na ty jeho stížnosti, z jeho strany přišla většinou další obsáhlejší stížnost. Osobně však svědka obžalovaný nijak nekontaktoval, i když v těch vyrozuměních, které mu posílal, byl na něho uveden kontaktní telefon, fax, e-mail, prostě veškerá spojení, takže nijak ho nekontaktoval, vysvětlení k tomu další nechtěl a naopak se stávalo, že ty poslední stížnosti byly rozesílány nejenom na jednu dvě součásti, ale sešlo se jich svědkovi 4-5, že to vzal před ministra, přes inspekci. V některých případech byl obsah stejný, v některých případech se mírně od sebe odlišovaly. Byl tam vložen odstaven, nebo tam zase jiný odstavec chyběl, bylo tam jiné oslovení, nebylo to vyložene, že by vyrobil jedno paré a to rozmnoženě posílal na ty různé instituce. Svědek dále uvedl, že jeho rozhodnutí je konečné, ale když není ten dotyčný stěžovatel spokojen, tak se to postupuje nadřízené součásti s tím, by oni přešetřili, jestli to jeho rozhodnutí, zda bylo správné. Toto se nestalo, protože kontaktován nebyl, takže vždy se jednalo o další stížnost, kterou bylo nutno řešit, protože ten petit se vždy, byť mírně, ale odlišoval. Nebyly naprosto stejné, tak, aby šlo říci, že jde pouze o opakovanou stížnost.

Z výpovědi svědka Sergeje Bodrova, nyní Josef Kvasnička samosoudkyně zjistila, že obžalovaný je jeho otec, nejednalo se o rozhodnutí